

РЕШЕНИЕ

№ 466

гр. Ловеч, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, V СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА

при участието на секретаря ПРЕСЛАВА СТ. ДИЧКОВА
като разглежда докладваното от ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА Гражданско дело
№ 20214310100322 по описа за 2021 година

Иск с правно основание чл.49 вр.чл.45 от ЗЗД.

Цена на иска:2 000лв.-обезщетение за причинени неимуществени вреди.

Съдът е сезиран с искова молба, подадена от Й. И. Й., с пост.адрес: ***** против „В и К“АД – гр. Ловеч, със седалище и адрес на управление в гр. Ловеч, ул.“Райна Княгиня“№1А, представлявано от инж. Данаил Събевски, действащ в качеството на Изпълнителен директор.

Ищецът сочи, че искът за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане е предявен срещу юридическото лице „В и К“АД – Ловеч, в качеството на възложител на работата на непосредствения причинител на вредата, поради което се търси ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника по чл.49 от ЗЗД. Отбелязва, че ответникът е притежаващо правосубектност юридическо лице – търговско дружество, чието длъжностно лице със своите виновни и противоправни деяния е причинило вреда на ищеца. Твърди, че в лице от състава на ответника, а именно изпълнителният директор, е извършило противоправни деяния, които са в нарушение, както на конкретни правни норми – чл.8 от Кодекса на труда и чл.63 от ЗЗД, така и на общото облигационно правило /принцип/ да не се вреди другиму, разписано в чл.45 от ЗЗД. Твърди, че инж. Данаил Събевски, упражнявайки правомощията на изпълнителен директор на ответника, по възлагане от „В и К“АД – гр. Ловеч с Договор за възлагане на управлението на изпълнителен директор от 31.05.2019 г., със своите действия и в кръга на служебните си правомощия – упражнявайки работодателска власт, е причинил вреда на ищеца. Противоправното поведение на изп.директор на ответното дружество се изразява в

извършване на действия, представляващи издаването на незаконосъобразни актове: заповед № ЧР-5882/28.08.2020 г, заповед № ЧР -5882-1/25.09.2020 г, заповед №ЧР-5882-2/06.10.2020 г., заповед № ЧР 5630-5/09.09.2020 г, заповед № ЧР-7107/07.10.2020 г, без наличието на законовите предпоставки за издаването им. Излага, че изп.директор е органът, чрез който работодателят „В и К“ АД – гр. Ловеч действа, като формира и обективира воля чрез представителната си власт, с която разполага по силата на закона. Като изп.директор, същият има право да издава актове, регламентиращи изпълнението на трудовите правоотношения, но същевременно с това има и задължението да осъществява правата и задълженията си, добросъвестно – почтено, коректно, добронамерено, съгласно изискванията на законите и да не вреди другиму. Твърди, че в случая инж. Събевски, упражнявайки работодателската си власт, осъществява правото си на издаване на заповеди по Кодекса на труда, за които знае, че не са осъществени фактическите състави на законовите разпоредби, регламентиращи тяхното издаване. Въпреки това издава актовете, тъй като чрез тях преследва удовлетворяване желанията и амбициите на своя подчинен служител Й. Д. – Ръководител на ПСОВ – гр. Ловеч, с когото е в много близки служебни и лични отношения. Излага, че последният не харесва ищеца и има формирано лошо отношение към него, изразяващо се в желанието да го отстрани от работа в ПСОВ – гр. Ловеч или да го принуди сам да напусне. По повод поведението на Й. Д. към ищеца, последният е провел разговор с изп.директор, който е казал на ищеца: „Той Д. си е такъв, като не харесва никого, прави всичко възможно да не работи с него.“ Ищецът твърди, че в разговори с М. С. – ръководител отдел „ТРЗ“ във „В и К“ АД – гр. Ловеч същата му е казала, че Д. го е „нарочил и няма да миряса докато не приемеш предложението му за промяна на длъжността“.

Ищецът твърди, че не са били налице законовите предпоставки за командироването на ищеца за работа в друго населено място – в гр. Летница и за изпълнение на друга по характер работа, но въпреки това, изп.директор на ответното дружество е издал заповеди с № ЧР-5882/28.08.2020 г, ЧР-5882-1/25.09.2020 г, ЧР-5882-2/06.10.2020 г., за командироването му, макар да му е било известно, че липсва основателна причина за това. Изтъква, че роди ръководителят на ПП – гр. Летница е бил силно изненадан от командироването на ищеца и го е питал дали не е наказан. Твърди се, че с посочените заповеди ищецът неправомерно е бил командирован да изпълнява работа различна по характер от възложената в друго населено място, извън уговореното, такова, което представлява освен недобросъвестност, непочтеност и некоректност, още и проява на дискриминация спрямо ищеца – нарушено е равенството в отношението към работниците и служителите в предприятието.

Наведени са твърдения, че не са били налице също и законовите предпоставки за налагане на дисциплинарно наказание на ищеца – липсват факти и обстоятелства, обосноваващи извод за нарушаване на трудовата дисциплина. Въпреки това, изп.директор е издал заповед № ЧР-5630-5/09.09.2002 г, макар да му е било известно, че липсва основателна причина за това. Счита, че с тази заповед на ищеца неправомерно е било наложено

дисциплинарно наказание „забележка“ за извършени нарушения на трудовата дисциплина, които изобщо не е извършил.

Твърди се още, е не са били налице и законовите предпоставки а предоставяне от работодателя ползването на платения годишен отпуск на ищеца без негово съгласие. Отбелязано е, че във връзка с наличието а пандемия от коронавирус и предприетите противоепидемични мерки, предприятието не е било затворено с акт на държавен орган, а също така не е била преустановена неговата дейност – изцяло или частично, не е била преустановена и работата на ищеца, със заповед на работодателя, но въпреки това изп.директор е издал заповед № ЧР-7107/07.10.2020 г, макар да му е било известно, че липсва основание за това. Счита, че със заповедта на ищеца неправомерно е предоставено ползването на платен годишен отпуск без неговото съгласие, което представлява освен недобросъвестност, непочтеност и некоректност, още и проява на пряка дискриминация спрямо ищеца.

Според ищеца, издаването на незаконосъобразните заповеди от изп.директор на ответното дружество, в кръга на служебните му правомощия, представлява недобросъвестно упражняване на права и недобросъвестно изпълнение на задължения, както и несъобразяването им с изискванията на законите Твърди, че при издаване на актовете изпълнителният директор е действал при липса на почтеност, коректност, доброжелателност и взаимно уважение към служителя – ищец и напълно е съзнавал това. Знаел е, че няма правно основание за издаване на заповедите и че същите са незаконосъобразно издадени. Знае е също, че не желае да постигне законните последици на издадените актове, а чрез тях преследва постигането на други цели – удовлетворяване на лични или служебни амбиции на свой подчинен, с който е в много близки лични отношения. Счита, че посоченото поведение на изп.директор представлява нарушение на чл.8 от Кодекса на труда и чл.63 от ЗЗД, и като такова е противоправно и виновно.

Ищецът твърди, че противоправното виновно поведение на изп.директор на ответното дружество е причинило на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в емоционални страдания – силни душевни терзания, физически дискомфорт, психически неудобства и силен емоционален стрес. През периода от 01.09.2020 г. до 26.10.2020 г. вкл. ищецът е лишен от възможността да полага труд в уговореното място на работа ПСОВ – гр. Ловеч и с различни противоправни действия изп.директор го държи на „законно основание“ извън територията на пречиствателната станция. Издадените заповеди са унижили ищеца пред колегите му, тъй като са го набедили в извършване на нарушения на трудовата дисциплина, които той не е извършил; като го изпращат на друго място на работа, без да има необходимост от това; като му предоставят ползването на нежелан от него платен годишен отпуск, без основателна причина. Всичко това е станало достояние на колегите му и силно е уронило неговите чест, достойнство, добро име и професионализъм. Ищецът твърди, че се е чувствал унижен, изпитвал е срам, силно безпокойство и несигурност за работата си и за доходите си. Заради заповедите се е променило отношението на колегите му към него – започнали да странят от него, да не общуват пълноценно с него, да се присмиват, да

шушукат зад гърба му. Всичко това е нарушило психическия комфорт на ищеца и се отразило на неговия сън – не е могъл да спи нормално, затворил се е в себе си, престанал е да общува пълноценно с близките и приятелите си. Постоянно е мислил за проблемите си в работата, непрекъснато говорил за това с близките си, което освен него е натоварило и тях. Заради потиснатото самочувствие на ищеца в семейството му са започнали и сериозни скандали. Твърди, че от 01.09.2020 г. до подаване на исковата молба, както и след това е живял в състояние на постоянен емоционален стрес и напрежение. Отбелязва, че е напуснал работа в ПСОВ – Ловеч по собствено желание, формирано под въздействието на упражнявания над него психически тормоз на нехаресван и нежелан за работа.

Счита, че размерът на претендираното обезщетение за причинените неимуществени вреди съответства на интензитета, продължителността и вида на емоционалното страдание на ищеца. Твърди, че вредите са причинени от множество противоправни действия на изп.директор на ответното дружество, а не от еднократно действие.

В петитумната част е отправено искане съдът да се произнесе с решение, с което да осъди ответното дружество да заплати на ищеца обезщетение за причинени неимуществени вреди, представляващи емоционални страдания – силни душевни терзания, физически дискомфорт, психически неудобства и емоционален стрес, причинени от виновното противоправно поведение на работодателя, в размер на 2000.00лв.

Претендирани са и направените по делото съдебно - деловодни разноски.

В законоустановения едномесечен срок от връчване на исковата молба и приложенията към нея ответникът е депозирал писмен отговор, в който е оспорил иска като неоснователен, вкл. и по размер. Твърди, че към ищеца няма никакво специално негативно отношение. За доказване на това представя Предложение от 18.02.2014 г. от друг изп.директор на дружеството и Съгласие от 20.02.2014 г., подписано от ищеца, от които е видно, че преди шест години и половина при друг изп.директор ищецът също е имал проблеми с работата си и няма нищо специално в отношението към него сега. Към отговора е представен и КП с изх.№ 11-С-12-117/05.11.2020 г. на Д»ИТ»-Ловеч, от който е видно, че извършените проверки по жалби на ищеца не са констатирани нарушения на трудовото законодателство. Счита, че исканият размер на обезщетение от 2000.00лв.за по-малко от месец е завишен и нереален, като се вземе и предвид обстоятелството, че не са представени никакви медицински документи за сериозни здравословни проблеми.

В хода на процеса ищецът не вземат лично участие, като се представлява от адв. Х.. Поддържа предявения иск и моли да бъде уважен в пълния претендиран размер. Претендира разноски по делото, съгласно представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът-„В и К“АД – гр. Ловеч се представлява от В.Н.. По същество оспорва предявения иск, като моли съдът да отхвърли изцяло или частично същия. Претендира разноски по представения списък.

Съдът, като обсъди доводите на страните, събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа и

правна страна следното

По делото не е спорно, че по силата на сключен Трудов договор № 13/29.01.2010 г. ищецът Й. И. Й. е заемал в ответното дружество различни длъжности, като с Допълнително споразумение № 3/23.01.2018 г. считано от 01.02.2018 г. е бил назначен на длъжността „Механик машинни инструменти“, шифър по НКХД-2011, с място на работа : ПСОВ – Ловеч/Пречиствателна станция за отпадъчни води/, Индустриална зона 70, с основно месечно възнаграждение: 715.00 лв. Тази длъжност ищецът е заемал и към процесния период, в който са издадени оспорените заповеди.

По делото са ангажирани доказателства, от които е видно, че е изготвено Допълнително споразумение № ЧР-2417 / 21.07.2020 г. за изменение на трудовия договор, считано от 01.08.2020 г., с което се променя длъжността на ищеца - от „Механик машинни инструменти“ на „Помпиер пречиствателна станция“, шифър по НКПД-2-11, при намалено основно месечно трудово възнаграждение от 660,00 лв. Посоченото допълнително споразумение не е подписано от ищеца, поради несъгласие от негова страна с промяната на длъжността му.

Установено е, че съгласно Заповед № ЧР-5882/28.08.2020 г. на Изп.директор на ответното дружество, на основание чл.121 от КТ ищецът е бил командирован в ПП Летница, за времето от 01.09.2020 г. до 30.09.2020 г. вкл, като за посочения период ще изпълнява длъжността „Водопроводчик, външно ВиК“ и ще е на пряко подчинение на ръководител ПП Летница П. К..

Със Заповед № ЧР- 5882-1/25.09.2020 г. на Изп.директор на ВиК АД - Ловеч срокът на Заповед № ЧР-5882/28.08.2020 г. за командироване на ищеца е удължен за времето от 01.10.2020 г. до 06.10.2020 г. вкл. поради ползван от него отпуск в размер на 4 дена, което предполага и продължението на командировката.

Издадена е и последваща Заповед № ЧР-5882-2/06.10.2020 г., с която срокът на командироването отново е удължен за времето от 07.10.2020 г. до 08.10.2020 г. вкл., като в заповедта е отбелязано, че за периода на командировката от 01.10.2020 г. до 06.10.2020 г. лицето е ползвало отпуск за временна нетрудоспособност в размер на 2 дена, което предполага и продължението на командировката.

Установява се, че преди командироването на ищеца в ПП – Летница му е била връчена покана с изх.№ ЧР-5630-1/24.08.2020 г., с която във връзка с констатирани нарушения на трудовата дисциплина от негова страна е поканен в 3 – дневен срок да даде писмени обяснения съгласно чл.193 от КТ относно: авария на помпа Р-30-03 в сграда №30 на ПСОВ Ловеч, която е констатирана на 28.07.2020 г. от сформирана комисия.

По делото е приложен доклад от комисия в състав/ Председател: Д. Г. Ц. – Ръководител поддръжка ПСОВ и членове: М. В. – Механик машинни инструменти и В. Хр.И. – Електромонтьор ПСОВ относно установяване причините за авария на помпа Р-30-03 в ПСОВ – гр. Ловеч. Съгласно доклада да установяване на проблема е направен цялостен преглед на въпросната помпа, прегледани са видео записи на камерите в ПСОВ – Ловеч и са

разпитани работниците, които са били дежурни на 28.07.2020 г. Комисията е дала заключение, че помпата е извадена от строя умишлено след отскубване на кабела към термодатчика, като в часа на аварията около помпата е бил единствено дежурния работник, който в случая е Й. Й. – Механик машинни инструменти ПСОВ.

На 27.08.2020 г. ищецът е дал писмени обяснения в определения му срок с вх.№ ЧР-5630-2/27.08.2020 г.

Със Заповед № ЧР-5630-5/09.09.2020 г. работодателят е наложил на ищеца дисциплинарно наказание по чл.188, т.1 от КТ - „Забележка“. Заповедта е издадена във връзка с подадения от комисията доклад вх.№ ЧР-5630/20.08.2020 г. и докладна с вх.№ 5630-3/31.08.2020 г. от ищеца. Работодателят е приел за установени следните обстоятелства:

-На 28.07.2020 г. сутринта е установено, че има проблем с помпа Р-30-03 в ПСОВ гр. Ловеч – доклад с вх.№ ЧР – 5630/20.08.2020 г. на Д. Ц. – Техн.р-л ПСОВ;

-Ръководител ПСОВ Ловеч – Й. Д. сформирал комисия за установяване на повредата

- Комисията констатира, че е измъкнат умишлено кабела към термодатчика на помпата;

- Прегледани са всички видеозаписи на камерите в ПСОВ – Ловеч;

- Взети са устни обяснения от дежурния помпиер/оператор – Х. М. на 28.07.2020 г.;

- Вземайки предвид всички факти, комисията констатира, че единствения работник в часът на аварията около помпата е Й. Й.;

- По докладна с вх. № ЧР-5630-3/31.08.2020 г. е взет предвид писмен отговор от ръководител ПСОВ Ловеч – констатирани са множество липси на инструменти и гориво – вх.№ ЧР-5630-4/09.09.2020 г.

Работодателят е приел, че гореописаните действия представляват нарушения на трудовата дисциплина, неизпълнение на служебните задължения, а именно :

-Текущ контрол върху изправността на машините и съоръженията;

-Проверка изправността и регулиране работата на помпените агрегати;

-Своевременно реагиране на сигнала за аларма в системата за управление и незабавно инспектиране на съответната машина;

-предприемане на всички възможни действия за отстраняване на възникналия проблем;

-при невъзможност за възстановяване на нормална работа на съоръжението да уведоми Ръководител ПСОВ Ловеч.

Приел е още, че ищецът не е спазил чл.6 от Правилника за вътрешния трудов ред, а именно:

-да изпълнява законните нареждания на работодателя;

-да пази грижливо имуществото, което му е поверено или с което е в досег при

изпълнение на възложената му работа, и неуведомяване на прекия ръководител ПСОВ.

Препис от Заповед № ЧР-5630-6/09.09.2020 г. за налагане на дисциплинарно наказание „Забележка“ е надлежно връчена на ищеца на 16.09.2020 г, в 8,10 ч., което е удостоверено с неговия подпис.

Със Заповед № 17/27.10.2020 г. трудовото правоотношение с ищеца е прекратено на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ – по взаимно съгласие на страните, считано от 01.11.2020 г.

С Решение №260147 от 01.10.2021 г. по гр.д.№1651/2020 г. Ловешки РС е постановил решение, с което:

ОТМЕНЯ, на основание чл.357, ал.1 от КТ, Заповед № ЧР-5882/28.08.2020 г. на Изпълнителния директор на „В и К“ АД- гр. Ловеч, като незаконосъобразна.

ОТМЕНЯ, на основание чл.357, ал.1 от КТ, Заповед № ЧР-5882-1/25.09.2020 г. на Изпълнителния директор на „В и К“ АД- гр. Ловеч, като незаконосъобразна.

ОТМЕНЯ, на основание чл.357, ал.1 от КТ, Заповед № ЧР-5882-2/06.10.2020 г. на Изпълнителния директор на „В и К“ АД- гр. Ловеч, като незаконосъобразна.

ОТМЕНЯ, на основание чл.357, ал.1 от КТ, Заповед № ЧР-5630-5/09.09.2020 г. на Изпълнителния директор на „В и К“ АД- гр. Ловеч, с която на Й. И. ЙО., с ЕГН *****, с адрес: ***** е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“, като незаконосъобразна.

ОТМЕНЯ, на основание чл.357, ал.1 от КТ, Заповед № ЧР-7107/07.10.2020 г. на Изпълнителния директор на „В и К“ АД- гр. Ловеч, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА, на основание чл.215, ал.1 от КТ, „В и К“ АД – гр. Ловеч, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, ул. „Райна Княгиня“ №1А, БУЛСТАТ 110549443, представлявано от Изп. Директор инж. Данаил Събевски ДА ЗАПЛАТИ на Й. И. ЙО., с ЕГН *****, с адрес: *****, по Заповеди с № ЧР-5882/28.08.2020 г., ЧР – 5882-1/25.09.2020 г. и ЧР-5882-2/06.10.2020 г., за 32 / тридесет и два/ дни в размер на 320.00 лв. / триста и двадесет лева/, ведно със законната лихва за забава в плащането на сумата, считано от деня на забавата /01.09.2020 г./ до окончателното плащане.

С Решение № 48 от 14.03.2022 г. по въззивно гр.дело № 37/2022 г. по описа на Ловешки окръжен съд е потвърдено решение № 260147/01.10.2021 г. по гр.д.№ 1651/2020 г. по описа на Ловешки РС.Решението е необжалваемо и е влязло в сила на 14.03.2022 г.

По делото са събрани гласни доказателства, чрез разпита на свидетелите Б. И.а Й.а и М. Х. М., допуснати по искане на ищеца и Д. Г. Ц., допуснат по искане на ответната страна.

Св. Б. Й.а е сестра на ищеца и заявява, че е запозната с емоционалните страдания на брат си, докато работел във „В и К“ – Ловеч. Твърди, че всичко започнало през м.юли 2020 г. и продължило до неговото напускане през м.октомври 2020 г. Началото било поставено с едно предложение от страна на работодателя, което било свързано с понижаване в длъжност и намаляване на трудовото възнаграждение. Тъй като св. Й.а е юрист, брат й се обадил, за да попита как да действа. Свидетелката твърди, че оттогава обажданията от негова страна

станали постоянни, като всеки път брат й бил много притеснен. Посочва, че му било наложено наказание „забележка“, изпращан бил в принудителна командировка за около месец в гр. Летница, където извършвал работа, която не била свързана с неговата длъжност и с по-ниско възнаграждение. Заявява, че нужда от тази командировка не е имало, тъй като дори ръководителят на „В и К“ – Летница е изразил учудване защо изпращат брат й там, без да има необходимост. Св.Бочева твърди още, че единствено брат й бил принуден да ползва платен годишен отпуск, с основание пандемията от КОВИД, въпреки че нито предприятието „В и К“ – Ловеч, нито помпената станция са били затворени по това време, нито някой друг не е бил в платен годишен отпуск. Друго, което брат й споделял е, че го карали да приеме да работи с намалено време по 2 часа на ден. Изтъква, че във връзка с всички тези принудителни действия от страна на работодателя имало дни, в които ищецът й се обаждал по няколко пъти. Бил притеснен, обиден, чувствал се унижен от това, че се накрънява доброто му име сред колегите му. Притеснявал се, дали ако го уволнят, ще си намери работа и дали ще може да издържа семейството си, още повече, че бил разгарът на КОВИД кризата, което допълнително затруднявало бързото намиране на работа. След около два месеца се развалили и отношенията с колегите му, започнали да странят от него, чували се слухове зад гърба му, бил набеден в умишлено извършване на дисциплинарно нарушение, свързано с една помпа, във връзка с което му е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, което впоследствие е отменено от съда. Свидетелката споделя, че по това време са започнали и скандали в семейството на ищеца, бил е много изнервен въпреки, станал агресивен, не искал да говори с близките си. От брат си знае, че прекият му ръководител в помпената станция -Й. Д. „по някакви причини не го е харесвал“. Дори в разговори с изп.директор Събевски последният му е казвал, че „ако Д. Д. си набележи някого и не го харесва, той прави всичко възможно да го махне от работа по един или друг начин.“ Отделно от това, служителка в ответното дружество – г-жа Сокерова в разговор с ищеца, му е казвала, че е по-добре да приеме предложението за новата длъжност, „защото Д. Д. няма да миряса докато нещо не се случи и не го понижат“. Св. Й.а споделя, че брат й работел в Пречиствателната станция от самото й създаване и е един от хората, които познават дейността на цялата станция и механизма, по който тя работи. Харесвал си работата и съжалява, че е напуснал мястото. Както от брат си, така и от свои познати в града свидетелката разбрала, че прекият ръководител на пречиствателната станция г-н Д. е в роднински отношения с г-н Събевски и последният се съобразявал с мнението на Д., не разследвал конкретни ситуации, които се случват и му имал пълно доверие. Твърди, че ищецът бил много изненадан, когато му предложили понижение, защото след повече от 10 години работа в пречиствателната станция „човек не очаква да го понижат, а напротив – да го повишат“, поради което бил много неприятно изненадан и обиден. Това му създавало дискомфорт в отношенията с колегите, които започнали да странят от него. Започнал да ходи с нежелание на работа. С обида приел и командироването си в гр. Летница, където е работил не като инженер, а едва ли не като общ работник, защото е ходил на повиквания за аварии, което изобщо не е в длъжностната му характеристика. Проблемите в работата му донесли много неприятности и въпреки, като в крайна сметка след около година ищецът се

развел с жена си. От показанията на св. Й.а се установява още, че в този период при брат Й възникнали и здравословни проблеми. Наложило се брат Й да търси и лекарска помощ от специалист, тъй като се породили проблеми с кръвното. Отделно от това, били проведени консултации с психолог и психиатър.

Св. М. М. е бивша съпруга на ищеца. Сочи, че в процесния период живеели заедно. Ищецът споделял, че има проблеми в работата, но не знаел на каква основа са тези проблеми и това, че не знае причината за тези проблеми го притеснявало най-много. Твърди, че проблемите се свеждали до това, че бил изпращан в командировка, искали да му намалят работното време на 2 часа, да го понижат в длъжност. Ищецът смятал, че вместо да се издигне в работата, той бил понижен по някакъв начин. Имало „някакви измислена авария“, по отношение на която той споделял, че няма нищо общо. Вкъщи бил изключително нервен, започнал да злоупотребява с алкохола и не бил същият весел човек като преди. Споделя, че в този период започнали да живеят изолирано и приключили да се срещат семейно с приятели. Съпругът й започнал да вдига кръвно, не бил приятен събеседник и съпруг, детето също не понасяло обстановката вкъщи. Това създавало между тях проблеми и в крайна сметка се развели, като именно покрай тези случки „чашата преляла“. Свидетелката твърди, че в процесния период ищецът се притеснявал за работата си, тъй като заплатата му едно, че не се увеличавала, а предполагал, че и ще падне и няма да може да помага вкъщи. Това много му тежало. Съпругът й имал контакти и приятели в работата, но в този период се почувствал отритнат от колегите и приятелите си. Започнал да вдига кръвно, което наложило често да ходи по доктори. Твърди, че след като напуснал „В и К“ ищецът започнал нова работа, но споделял, че повече си харесвал работата в пречиствателната станция.

Св. Д. Ц. работи в пречиствателната станция в гр. Ловеч и посочва, че преди ищецът да напусне е бил негов пряк ръководител. Свидетелят отрича да е имало проблеми с Й., като твърди, че всичко било нормално, дори и когато решил да напусне. Твърди, че на ищеца са му поставяне задачи единствено свързани с длъжностната му характеристика като механик. Такива задачи били поставяни и на неговия колега, за да ги изпълняват заедно. Доколкото свидетелят е запознат, ищецът си е подал молба за напускане и ръководителите са я одобрили. Изтъква, че по 9 часа са били заедно на работа, като през въпросния период ищецът не се е оплаквал да има проблеми. Твърди, че Й. добре си е вършил работата. Заявява, че по отношение на отпуските не е запознат някой да е ползвал отпуск по принуда, както и че всеки, който е поискал отпуск, е ползвал дори и да е извън график. Не знае Й. да е бил в платен отпуск без негово искане. Относно командироването на служители посочва, че всички в този отдел ходят и по други райони, когато има нужда да се помогне. Не е запознат каква работа е извършвал ищецът по време на командироването му в гр. Летница. Отрича да е виждал график, в който ищецът да е бил включен на 2 часа и твърди, че няма служител, на който да е предлагана работа по 2 часа. Не му е известно също на ищеца да е предлагано споразумение за понижаване в длъжност при по-ниско възнаграждение.

При така изложените факти съдът е приел, че е сезиран с иск с правна квалификация

по 49 от ЗЗД - за реализиране на обективната/безвиновна/ отговорност на „В и К“ АД – гр. Ловеч, в качеството у на възложител на работата на непосредствения причинител на вредата – изп.директор на дружеството, явяващ се лице, което със свои виновни и противоправни деяния е причинило неимуществени вреди на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл.49 от ЗЗД възложителят на някаква работа, отговаря за вредите, причинени от изпълнителя при или по повод изпълнението на тази работа. От съдържанието на тази норма следва извода, че тя се намира в отклонение от общия принцип на деликтната отговорност, прогласен с разпоредбата на чл.45 от ЗЗД и вменяваща задължение да се поправят виновно причинените вреди, като отговорността по чл.49 от ЗЗД е акцесорна и има обезпечително – гаранционна функция.

С доклада си по делото съдът е разпределил доказателствената тежест между страните относно релевантните за спора факти, като с оглед естеството на предявения иск е указал на ищеца, че носи доказателствената тежест в процеса и следва да установи кумулативното наличие на предпоставките за ангажиране на обективна безвиновна отговорност на ответника „В и К“ АД - Ловеч, а именно: на първо място вреди – в конкретния случай се твърди, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в емоционални страдания – силни душевни терзания, физически дискомфорт, психически неудобства и силен емоционален стрес. На второ място, следва да бъдат установени действия/бездействия на служители на ответник „В и К“ АД, в качеството му на работодател и възложител на определена работа – ищецът твърди, че са налице действия на изпълнителния директор от кръга на служебните му правомощия чрез издаване на незаконосъобразни актове: заповед № ЧР – 5882/28.08.2020 г, заповед № ЧР – 5882-1/25.09.2020 г, заповед № ЧР -5882-2/06.10.2020 г, заповед № ЧР 5630-5/09.09.2020 г., заповед № ЧР – 7107/07.10.2020 г, без наличието на законовите предпоставки за издаването им, знаейки, че не са осъществени фактическите състави на законовите разпоредби, регламентиращо тяхното издаване. На следващо място, ищецът следва да установи, че горните действия са противоправни и в нарушение на предписани или общоприети правила. В случая ищецът твърди, че действията на изпълнителния директор са в нарушение на както на конкретни правни норми – чл.8 от КТ и чл.63 от ЗЗД, така и на общото облигационно правило да не се вреди другиму, разписано в чл.45 от ЗЗД. В тежест на ищеца е да установи и наличието на причинна връзка между противоправните действия и настъпилия вредоносен резултат.

Съдът намира, че в конкретния казус са осъществени всички елементи от състава на чл.49 от ЗЗД и предявеният иск против „В и К“ АД в качеството му на работодател, се явява основателен.

С оглед събрания по делото доказателствен материал съдът намира за безспорно установено, че ответникът „В и К“ АД се явява субект, който е възложил на прекия причинител на вредата извършването на работата по повод или във връзка с която са настъпили вредите.

По делото е безспорно установено, че инж. Данаил Събев е упражнявал

правомоцията си на изп.директор на ответника по силата на Договор за възлагане на управлението и в това си качество се явява органът, чрез който се формира и обективира волята на работодателят „В и К“ АД – гр. Ловеч. Не е спорно, че упражнявайки работодателската си власт, в исковия период изпълнителният директор е издал процесните заповеди, както следва: Заповед № ЧР-5882/28.08.2020 г., с която на основание чл.121 от КТ ищецът е бил командирован в ПП Летница, за времето от 01.09.2020 г. до 30.09.2020 г. вкл, като за посочения период изпълнява длъжността „Водопроводчик, външно ВиК“ и е на пряко подчинение на ръководител ПП Летница П. К.; Заповед № ЧР- 5882-1/25.09.2020 г. на Изп.директор на ВиК АД – Ловеч, с която срокът на Заповед № ЧР-5882/28.08.2020 г. за командироване на ищеца е удължен за времето от 01.10.2020 г. до 06.10.2020 г. вкл. поради ползван от него отпуск в размер на 4 дена; Заповед № ЧР-5882-2/06.10.2020 г., с която срокът на командироването отново е удължен за времето от 07.10.2020 г. до 08.10.2020 г. вкл; Заповед № ЧР-5630-5/09.09.2020 г., с която работодателят е наложил на ищеца дисциплинарно наказание по чл.188, т.1 от КТ - „Забележка“ за нарушения на трудовата дисциплина; Заповед № ЧР-7107/07.10.2020 г., издадена на основание чл.173а, ал.1 от КТ, с която работодателят е наредил ищецът да бъде пуснат в платен отпуск в периода 09.10.2020 г. – 26.10.2020 г.

Всички посочени по-горе заповеди са били оспорени от ищеца по съдебен ред, като с влязло в сила решение по гр.дело № 1651/2020 г. по описа на РС – Ловеч съдът е установил тяхната незаконосъобразност и е приел, че за никоя от тях не са били налице законовите предпоставки за издаването ѝ.

Съобразявайки в съвкупност събраните по делото доказателства съдът намира, че издаването на незаконосъобразните актове, без да са налице законовите изисквания за това, съставлява противоправно поведение, като в конкретния случай се установява, че изпълнителният директор е действал в отклонение с принципите, разписани в нормите на чл.8 от Кодекса на труда и чл.63 от ЗЗД, изискващи правата и задълженията да се осъществяват добросъвестно съобразно изискванията на закона. По делото се събраха доказателства, според които прекият ръководител на ищеца – Й. Д. е имал лошо и тенденциозно отношение към него и именно негови лични амбиции са били в основата на издаване на изброените по-горе заповеди, засягащи негативно ищеца.

Доказано по безспорен начин е и наличието на неимуществени вреди, причинени на ищеца в резултат на противоправното поведение на работодателя. От показанията на разпитаните свидетели се установява, че ищецът в процесния период ищецът бил изключително притеснен, живеел под непрекъснат стрес, бил притеснен за работата си, чувствал се дори обиден от поведението на работодателя. Св. Й.а и св.М., макар и в близки отношения с ищеца /първата негова сестра, а втората негова бивша съпруга/ имат непосредствени впечатления от начина, по който служебните проблеми са се отразявали на ищеца и са категорични, че същият се чувствал унижен пред колегите си, тъй като му било вменено извършването на нарушение на трудовата дисциплина, което впоследствие е отречено да е извършил, изпращан бил в принудителна командировка за около месец в гр.

Летница, където извършвал работа, която не била свързана с неговата длъжност и с пониско възнаграждение. Освен негативните изживявания, които ищецът е понасял в този период, такива е понесло и неговото семейство му, тъй като не само той, но и близките му са били лишени от обичайно спокойния си начин на живот и живеели под стрес в този период, заживявали изолирано от близки и приятели. Като последица от противоправното поведение на работодателя ищецът Й. Й. променил изцяло поведението си вкъщи - станал агресивен, емоционално напрегнат, често вдигал кръвно, започнал да употребява по-често алкохол. В този период необратимо се влошили и отношенията със съпругата му и в крайна сметка според нейните показания, покрай проблемите на ищеца във „В и К“ чашата преляла и се стигнало до развод.

При така изложените по-горе съображения съдът намира, че всички гореописани негативни изживявания и емоции съставляват неимуществени вреди, които са в пряка причинна връзка с противоправното поведение на работодателя. Ето защо, предявеният иск за настъпили неимуществени вреди съдът намира за основателен.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, размерът на обезщетението се определя от съда при съблюдаване принципа на справедливост, като следва да е налице съответствие между претърпените от лицето неимуществени вреди и размера на присъденото обезщетение. В случая като релевантни за определяне размера на обезщетението се явяват интензитета и продължителността на негативните изживявания за период от около три месеца, както и факта, че вредите са причинени не от еднократно действие на изп.директор а от множество противоправни действия, обективирани в издадените и впоследствие отменени като незаконосъобразни заповеди. От друга страна съдът съобразява, че самият благоприятен за ищеца изход от инициирания от него трудов спор – гр.дело № 1651/2020 г. по описа на РС – Ловеч, в рамките на който незаконосъобразните заповеди са отменени, сам по себе си дава морално обезщетение и компенсира в определена степен претърпените негативни изживявания.

Съобразявайки горните обстоятелства, съдът намира, че искът за неимуществени вреди следва да бъде уважен по справедливост, като счита, че справедлив еквивалент на същите по смисъла на чл.52 от ЗЗД е заплащане на обезщетение в размер на 700лв., като за разликата над този размер до претендираните 2 000лв. искът следва да бъде отхвърлен. Действително, противоправното поведение на работодателя и издаването на процесните заповеди са оказали неблагоприятно въздействие спрямо ищеца в твърдените три аспекта - от гл.т. на професионалната му реализация, от гл.т.на емоционалното и психическото му състояние и от гл.т. на социални контакти и семейните отношения. Събраният по делото доказателствен материал обаче не разкрива наличие на обстоятелства, които да обосноват определяне на обезщетение в претендирания от ищеца размер с оглед репарирание на настъпилите неблагоприятни последици.

По разностките:

Ищецът Й. И. Й. е направил искане за присъждане на разноски по делото съгласно представен списък по чл.80 от ГПК, които ще следва да му се присъдят съразмерно с уважената част от иска. Ищецът е ангажирал доказателства за сторени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 650.00 лв., съгласно приложения Договор за правна защита и съдействие от 16.06.2022 г. В случая съразмерно с уважената част от иска, на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът ще следва да заплати на ищеца разноски по делото в размер на 227.50 лв./ двеста двадесет и седем лева и 50ст/.

Ответникът ще следва да заплати по сметка на Ловешки РС и държавна такса върху присъденото обезщетение в размер на 50.00лв /петдесет лева/.

Мотивиран от горните съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.49 от ЗЗД вр.чл.45 и чл.52 от ЗЗД, „В и К“АД – гр. Ловеч, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, ул.“Райна Княгиня“№1А, БУЛСТАТ 110549443, представлявано от Изп. Директор инж. Данаил Събевски ДА ЗАПЛАТИ на Й. И. ЙО., с ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от 700.00/седемстотин/ лева – обезщетение за причинени неимуществени вреди, представляващи емоционални страдания – душевни терзания, физически дискомфорт, психически неудобства и емоционален стрес, причинени от виновното противоправно поведение на работодателя, а иска за разликата над 700.00 лв. до пълния претендиран размер от 2000.00 лв, като неоснователен и недоказан ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, „В и К“АД – гр. Ловеч, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, ул.“Райна Княгиня“№1А, БУЛСТАТ 110549443, представлявано от Изп. Директор инж. Данаил Събевски ДА ЗАПЛАТИ на Й. И. ЙО., с ЕГН *****, с адрес: ***** сумата от 227.50 лв./ двеста двадесет и седем лева и 50ст/ - разноски по делото съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, „В и К“АД – гр. Ловеч, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, ул.“Райна Княгиня“№1А, БУЛСТАТ 110549443, представлявано от Изп. Директор инж. Данаил Събевски ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Ловешки РС и държавна такса в размер на 50.00лв /петдесет лева/.

Решението подлежи на обжалване пред Ловешки ОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл.7, ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____